

ז ולפעמים יש, שהמוחין והשפע אלקי הוא בהעלם, בבחי' עיבור. ואז יפה צעקה לאדם, בין בתפלה בין בתורה, כשנתעלם המוחין. כי העלם היינו עיבור, זה בבחי' (דברים ל"ב) צור ילדך תשי. כמו (ישעיה ל"ז) וכח אין ללידה, כמו אשה שתשה כחה מליד. ובשעה שהיא כורעת לילד, ראמת ע"ין קלין, כמנין תיבות שבמזמור יענך, ואז מולדת (זוהר פנחס רמ"ט ע"ב). והשבעין קלין, הן בחי' שבעה קולות שאמר דוד על המים, שכל אחד כלול מעשר. והצעקה שאדם צועק בתפלתו ובתורתו, כשנסתלקין המוחין בבחי' עיבור, אלו הצעקות הן בחי' צעקת היולדת. והקב"ה שהוא יודע תעלומות של המוחין, איך נתעלמו, הוא מאזין צעקתינו. והצעקה הוא במקום צעקת השכינה, כאלו השכינה צועקת, ואז מולדת המוחין. וזה בחי' הקול מעורר הכוונה, היינו המוחין. וזה בחי' תכלם שבעת ימים, שבעת ימים, זה בחי' שבעה קולות של דוד כנ"ל. שהם שבעין קלין הנ"ל, שצריך לצעוק, כדי להוציא אור הפנים הנ"ל מהעלם אל הגילוי. והגילוי זה בחי' לידה, ואז אחר הלידה, דם נעכר ונעשה חלב (בכורות ו' ע"ב). וזה בחי' תכלם, כי הכלימה אזל סומקא ואתי חוורא (ב"מ נ"ח ע"ב), היינו דם נעכר ונעשה חלב. וזה צור ילדך תשי ר"ת של צעקתינו יודע תעלומות כנ"ל, וזה תשי ר"ת של תכלם שבעת ימים:.

ח וכשאדם לומד תורה ואין מבין בה שום חידוש, זה מחמת שהמוחין והשכל של התורה והלימוד הזה, הן בבחי' עיבור. וזה נקרא בשם יעקב, כי יעקב זה בחי' עיבור, בחי' (הושע י"ב) בבטן עקב את אחיו, ואז צריך לצעוק הקלין הנ"ל. וזה בחי' (בראשית כ"ז) הקול קול יעקב, כשהוא בבחי' יעקב, צריך לו הקלין, כדי להוציא המוחין בבחי' לידה: ומי שתורתו בלא הבנה בה שום חידוש, אין לדרוש אותה לרבים. כי התורה הזאת שהיא בבחי' יעקב בבחי' עיבור, אף על פי שהקב"ה מתענג [בה], בבחי' ודגלו עלי אהבה אל תקרי ודגלו אלא ולגלוגו (מדרש שה"ש). אבל אין לדרוש אותה כמו שהיא לרבים, כי אין לדרוש אלא דברים המבוררים. כמאמר (שבת קמ"ה ע"ב) אמור לחכמה אחותי את, אם ברור לך הדבר כאחותך שהיא אסורה לך אמור, ואם לאו אל תאמרה: וזהו (תהלים קל"ה) כי יעקב בחר לו יה, כשהיא בבחי' יעקב בבחי' עיבור, בלא מוחין. זאת הלימוד, בחר לו הקדוש ברוך הוא, בבחי' ודגלו עלי אהבה, ואין לדרוש אותה לרבים. אבל ישראל לסגולתו, ישראל אותיות לי ראש. היינו

התגלות המוחין, המשכת אור הפנים הנ"ל, שפע אלקי הנ"ל, בתוך הפנימי כנ"ל. וזה בחי' ישראל, בבחי' (ישעיה מ"ט) ישראל אשר בך אתפאר. בך דייקא, שיתמשך עטרת תפארת, היינו המקיפין הנ"ל, בך, בתוך הפנימיות. לסגולתו, זאת התורה יכול לדרוש אותה לרבים:

ט כי אנחנו נקראים עם סגולה (דברים ז'), כמו סגולה שעושין לרפואה. אף על פי שאין הטבע מחייב שיהיה זה לרפואה, אעפ"כ הדבר הזה, מסוגל לרפואה. וזה למעלה מהטבע, שאין השכל האנושי מבין זה. כמו כן אנחנו לקח אותנו הש"י לעם סגולתו, אף ע"פ שאין השכל האנושי מבין את כל זה, איך לקח עם מתוך עמים. כמו בשעת קריעת ים סוף, שקטרג מדת הדין הללו עובדי עכו"ם וכו' (ב"ר פ' נ"ז ובשמות רבה פ' כ"א), אעפ"כ הקדוש ברוך הוא לקח אותנו לעם קדוש. נמצא שזה הדבר כמו סגולה, שהוא למעלה מהטבע, למעלה משכל אנושי, וזה בחי' מקיפין כנ"ל. ומי שזכה לאלו המקיפין, להוליד אותם, ולהכניס אותם בפנים כנ"ל, נמצא שזכה להבין את הסגולה, בוודאי היושר לגלות הסגולה לעם סגולה:

בכן כל אחד ואחד לפי בחינתו יש לו פנימי ומקיף, וכל אחד לפי בחינתו, מה שחננו השם שיכניס המקיף לפנים, ולהבין ולחדש איזהו דבר, היושר מחייב, שיגלה ויכניס זאת ההבנה של הסגולה, שהיה אצלו סגולה, שיגלה לעם סגולה, ולהטיב מטובו לאחרים:

וז"פ פרקא רביעאה דספרא דצניעותא, עתיקא טמיר וסתים, זעירא דאנפין אתגליא ולא אתגליא. עתיקא זה בחי' המקיפין הנ"ל, שהן טמורים וסתומים מכל צד, בכל המשך הזמן של עוה"ז, ולא יתגלה אלא לעתיד. אבל בזעיר אנפין, חכמות של האדם, שהאדם יכול להשיג אותם, גם בהם יש פנימי ומקיף. וכ"א לפי בחינתו, יש לו פנימי ומקיף, ואלו המבוכות הנ"ל שאי אפשר לשכל האדם להשיגם, הם מבחי' עתיקא. וכל החכמות שיכול מוח אנושי להשיג אותם, הם בחי' זעירא דאנפין. ולפעמים הם בהעלם, בבחי' (עיבור כנ"ל), וזה בחי' לא אתגליא, וכשנתגלה לו אז בבחי' אתגליא. וכל זמן שהיה הדבר אצלו בבחי' לא אתגליא בבחי' העלם, הוי אצלו כמו סגולה כנ"ל, שהוא למעלה משכלו. ואח"כ כשנתגלה לו, אזי ייטיב מטובו לאחרים כנ"ל:

נסתרות עצמיות ומקריות (אורות הקודש א' קיב)

ישנן נסתרות עצמיות, ונסתרות מקריות. העצמיות הם התוכנים המחשבתיים העליונים, שהם עולים בעוזום הרוחני על כל אוצר של חיים, של כל שפה והגיון, תגבורת החיים הרוחניים עזיזה בהם, והניבים מלאים הם עז, ואש קודש מתלקחת בהם. והם הם אוצרות החיים המוסריים לדורי דורות, שכל הוגה שואב מהם לפי כחו. והם אינם פוסקים מלהשפיע משפעת חייהם. וכל אשר יוסיפו עובדים רבים לעבד אותם, ימלאו מפרק לפרק זיו חדש, ולשד חיים חדשים. אמנם הנסתרות המקריות הן באו מצד דלדול הכח הרוחני של השפה, שלא מצא די אונים איך לבטא מחשבות, שיש בהן תפיסה ביטויית. והן, אף על פי שגם בהן אוצר זיו רוחני גנוז, אין להן אותו הכח הנצחי של הראשונים. ומדרגות הללו מתחלפות הן בערכי הקודש, ומבדילות בין קודש לקודש.